

ТҮРКІСТАН

Халықаралық саяси ақпараттық газеті

«Дос туралы айту – өткенді ойға алу», – депті бір данышпан. Қарап тұрсаң көне сөздің қисыны көңілге қона кетеді екен.
Өмірдің мәнін ұққан сайын ой шіркін, өткеннің бәріне бөлекше іштарта қарап, бөлекше безбендеп, жақсылығына қарай жығыла да жылына түсіп, таразылай толғап тебірене түсетін тәрізді.
Бізді таныстырған да, табыстырған да «Қазақстан пионері» газеті еді. Ол – Аралдан, мен – Балқаштан жолдаған ақкептер хаттарымыз алып-ұшып Алатау аясындағы армандардың ақ отауы іспетті ақжелкен басылымының үнжариясында ұшырасып, ақжолтай хабарға айналып, қатар жарияланып, қатар қанат қағуы қандай ілкі сәттілік, қандай ізгі ниет үндесуі десеуші.

Ол да теңіз бен толқынның жырын шерттіңі, мен де балалар мен шағалалардың сырын шерттіңі.
Ол бір таңғы шықтай таза күндер – көркем күндер еді. Әлі күнге өміріміздің ең бір қайталанбас көусар шақтары қуаныш сыйлап, жанды жадыратады, шуақты сәттерімен көңілді тербейтінін қайтерсің. Соның бәрі сағым күндерге айналса да біздер үшін сағынышты сыр шуағы боп қала берері хақ.
Жазу деген ұзақ жолдың романтикасын да, қиындығы мен қызығын да бастан өткеріп, тер мен еңбектің бел-белесінен өткен оның жазушылық – журналистік жолы туралы әріден қозғап, беріден толғап жазу да уақыттың парызы болса, ал мен секілді достық қарызы деп есептеймін.

сараптаушыларының талғамағынан шығып, республика театрларының сахнасында қойылуға қабылданған.

Қаршадайынан ой аулап, ой кешумен ілгері ұмытқан қаламгердің жаңа туындысы – «Сөз киесі» парасатты публицист, фибратты көсемсөзшінің, зерлеп журналист қасиеттерінен сыр әрбітері анық. Кітаптың аты айғақтап тұрғандай сыры мен сымбаты құп қосылған бұл жинағында жазушы Жақау сөз киесіне тереңірек үніледі, жан-жақты талдау жасайды. Сөз салмағын қарастырып, бағамдаудың автордың өзіндік ізденісі, ой мәйегін түзудегі құлшынысы жемісті де. Осы орайда оның данышпан Абайдың қара сөздері мен факцияларына қайра терекке көз жіберіп, сана сүгісінен өткізіп өмір, қоғам, заман тұрасында зерттеушілікке тән маздақты ой түйді.

Автор «Галкия ғибраты» атты

ашып бермейді, тек бағыт сілтейді», «Халықтың тағдырын – уақыт шешеді» т.б. Енді, осы кітап жөнінде қазаққа қара сөзінің хас шебері Калихан Ысқақтың түйін толғамына қараныз:

«Ойсыз адам – мүңсыз. Мүңсыз адам суреткер бола алмайды. Жазушы дейтуғын пақырдың екінші аты – суреткер. Көрген, білген, естігенді ақ қағазға сурет қылып қайта сүзу кез келгеннің қолынан келе бермейтін өнер.

Өнердің түбі – уайым. Уайым – пақырдың бір ғұмырлық жарық дүниедегі өлмейтін мәңгілік сыңары. Ал уайымның нақпа-нақ суреті бар ма?.. Адам баласының шыр етіп жерге түскенде алғашқы іздейтін омырау – аның ақ сүті. Емшектен айырылу –

тасып-төгіліп, онысын да жұртқа жеткізгенше жаны жай таппай мез болып жүретін, азаматтық белсенділік дегенді кең ұғымда түсіне тұшынып, қырынан келген қай мәселені де жатсынбай біліп-түсінуге тырысып, өз ой-пайымын айтып қалуға асығатын, туабыткі қалқып ашықтығынан аумай, қашан көрсен біреудің қамын жеп, демейін десе дәрмені де, пәрмені де жетпей, қолдан келер қауқардың жоқтығына пұшайман боп отыратын, дөйім желі мұн қыбыла соққан замана саясатының ала-құлалығына, қиянаты көп қиямұрстылығына қаны тасып, қабырғасы қайсып, асығып жүретін, тоқығанынан оқығаны көп, сақтығынан шыдамсыздығы тез, кіділігінен көңіліңізді басым, аңысын андығаннан ашығын айтып

турасында шешіле шер тарқатып алатын әдеміміз бар. Кезінде ҚазТАГ пен ТАСС-тың үлкен мектебінде мыңдалған көңгі фотожурналист зейнет жасынан әлдеқашан асса да жүрегі қалаған мамандығынан көл үзбей тер төгіп жүр. Іргедегі көгілдір Көкшеден қысы-жазы қатынап істейді. Өз ісіне адал азаматтың көзі – объективті қырағы, құлағы – түрік. Бөстеки пыш-пышақ әуестігі жоқ, бүкіл өңгімесінің өзегі – жазу-сызу төңірегінде. Оның ешпінден серек үнінен әлдеқашан тосын жаңалықтың ұшқынын сезсе қойдым. Сөзбе бауырмының сыры маған жақсы мәлім. Сөзін бөлмей тыңдай бердім. Өлетінше жайрадай тереңнен өрбіткен лебің жеткізгенше асықпанды әкпейтін жөнелді. «Билесіз бе, Жаке? Қазіргі баспасөздің бет-бейнесі өзім, жылтырақ көрінгенімен, ішкі мазмұнына көңіл көншімейді. Газеттің төл жанрлары мүлдем жоғалып кетті ғой. Очерк жоқ, өте сирек жарияланады. Фельетон біржола жоғалды. Сонау бір заманда ұсақ-түйек болмашы деректен талайын үрейін ұшырған фельетондар мен өткір сын материалдар жазылатын. Ал бүгінгі журналистер келенсіздік көлін кешіп жүрсе де, жемқорлар мен қатыгездердің қасында алшаңдап қатар қадам басса да селт етпейді-ау. Сонда, бұл қалай?! Марғаулық па? Жоқ, әлде оқу-тоқуымыз кемшін бе? Мәшһүр, ізденбейміз, намысымызды қайрап, сілкінбейміз. Журналист білімді де, бесаспап болуы керек. Өзіңізге зводпа, негізгі айтқан дегенім басқа еді. Кеше белгілі ақын, журналистік жолын «Ленжаста» бастаған Өтеген Оралбайұлына жолығып, ұзақ пікірлестік. Сондағы естігенімді жеткізгім келді. Өткен-кеткенді еске түсірген Өтеген Жақау Дәуренбеков хақында ғажабып дерек-мысал келтірді.

«Жастар газетінде жүргенде керемет бір оқиғаға куә болдым» деді Өтеген. Жанандан қызметке алынған журналист әріптесімізге бастығымыз, редактор Сейдахмет Бердіқұлов Ұлы Желінің 30 жылдығы қарсаңында сұралып соғысты өз көзімен көріп, бораған оқ пен оттың ішінен оралған майдангер жайында тездетіп очерк жазды тапсырды. Неге екені белгісіз әлгі журналист әркіл сұйлаулардан сөзбұйраға сала беріпті. Талапшы редактор бір күн қатты ашуланады. Жас журналист желкесін қасып: «Өңкей медальдардан басқа ештеңесі жоқ екен», – деп уақ айтты. Сосын не болды дейсіз ғой. Араға үш-төрт күн салмай, іле-шала газеттің тұтас бір бетін айлап жатқан очерк жарк ете қалды. Аты – «Медаль», авторы – Жақау Дәуренбеков. Жастық шағы жалынға толы, сонау 1933 жылы Абыралының ұш ақындығына мойын серіктігінің «Лениншіл жас» атындағы колхоз боп құрылуына атсалысқан, аудан жастарын басқарған, соғыс және еңбек ардагері, он баланың әкесі, он алты медаль иесі семейлік Қабыкен Құсайынов ақсақал туралы жазылған бұл очеркке таңданбады, қайран қалмаған адам болмады! Бұл Орден алмаса да медальмен мерейі тасыған жаның адал еңбегін ардақтай блудың, оны журналистік ұшқырыңмен жеткізе айтудың айрықша үлгісі еді. Төнгі болмасқа болмады. Қыял, қаламы жұмыр, ойы ұшқыр, өңірі қанатты қаламгер ағамыздың әр туындысына қызыға, қызғана қараушы едік. Несін бүгеміз, жазу да – бәсеке-байге емес пе!»

Дұрыс. Қаламгерлік қызметтің қасиеті өте зор. Ондай құрметке бөлену – бақыттың бақыты. Біздің Жақау сондай қуаныштың саясында желпініп отырған ардақты жан. Жоғарыдағы жалғыз штрих соның шынайы көрінісі. Ал мұндай деректер көп-ақ. Осыдан қырық жыл бұрын Еуропадан тұңғыш рет Алтын Орфедді Қазақстанға алып келген қарлығашымыз Роза Рымбаева мен есімі әлемге өгілді қазақ волейболшы қызы Ольга Апатаеваның жеке жолгерлерінің арасында Жақау жазған газет кіндігін қолданып сақталуы тегін емес. Мұны екінші бірі біле бермейді. Осынау қызықты жағдаяттарды таяуда Астанада Ұлттық академиялық кітапханада жүрегімізден жас толқын журналистерінен өткізген шеберлік сағатында да жыр ғып шерттік...

Дос туралы тебіренісімді түйіндер сәтте Қазақ радиосынан әдемі әуез естіліп тұрды. «Тулайды теңіз, жырлайды теңіз...»

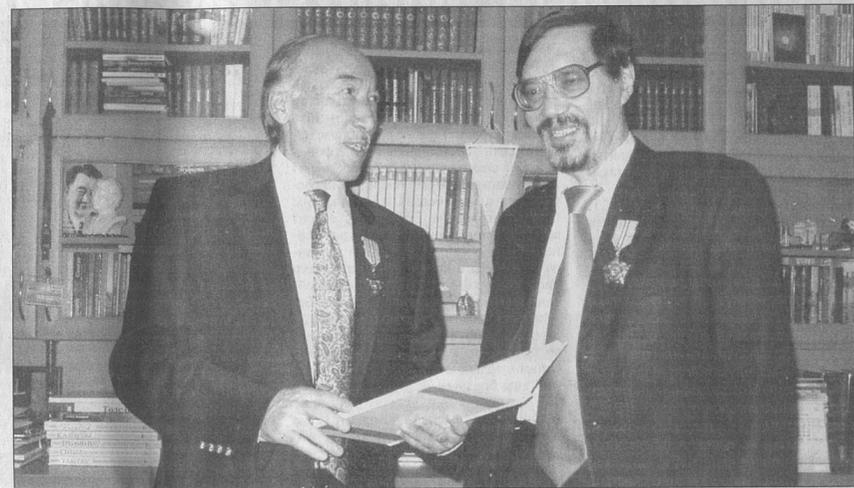
Елен ете қалдым. Жанарыма ажал, толқындары тулаған сүйікті Балқашым көлденбеді. Артыныа арнасы тола бастаған айдынды Арал елестенгенді.

Иә, ол – Аралдан, мен – Балқаштан... Қаламыңыз қайырлымай, жұбымыз жазылмайы...

Жанат ЕЛШБЕК,
жазушы, халықаралық «Алаш» әдеби сыйлығының лауреаты

ОЛ – АРАЛДАН, МЕН – БАЛҚАШТАН...

(әріптес туралы эссе)

толғамамында тосын пікірлер жасайды. Сөз сырын саралап, ескеуде, полсапалық қатпары мен астарын зерттеушілік үрдісте тексерсе ашық көрсетудегі қаламгердің өзіндік тұжырымы кімді болсын қызықтырады. «Бас-аяғы жиырма бір сауал... Иә, ақылман ақын, данағой данышпан ұлы Абай өзінің қырықыншы қара сөзінде баршаға бағытшап осыншама жұмбағы терең жан сауалын ақ қағаз бетіне түсіріпті. Оққан сайын сауалдың да сауабынан дәмелі дауалы көңілге ой келеді: «Ұлы данышпанның осылай толғап, осыншама шырығуына от тастаған қандай ой, қандай күй болды екен?..»

Зинһар, сендерден бір сұрайын деп жүрген ісім бар, – деп бастайды. Сөзінің ләмінен назарын саған тіктеп сынай қарау сезіледі, ойлы қабақтан кәні өз ой-жауабыңды айтып көрші дегендей емеурін талабы ерен естіліп, еріксіз ес жияды. Санаң селт етіп, ұстаз алдындағы шәкірттің басында болатын бір қорғалқ сезім болып қарып өтеді. Артына ұлы ақынның менің жауабыма да, сенің жауабыма да зәру еместігі шымышмап жетеге жетеді де, жүрек орнына түседі екен.

Алтығынды басып, сабырға суйнғаннан кейін санада пайда болар санылаудан түскен сауле ұлы ақынның сауалдарының әркімге сын екенін сездіргендей болады. «Ботшағар, тірлің – алда, тырбанар қаракетің – жолда. Қазақ болсаң осы сауалдарыма құлақ асып, көңіл қойып көрші бір... Бәлкім, сонда сен өзіңді-өзін танырсың? Сабақ болар сауатты іске бел байларсың?» – деп қарекеттір-тірліктің сонында жүргендердің кіреуке тартқан көркіреттерінің кезін ашап болған әрекеті ме екен? Ұлы ақын сауалы бізден – қазақтан, басқа не күтеді? Әрине ой! Тек ой ғана күтеді!

Бұл сауалдар – адамдық сезімді, сана әрекетінді ояту үшін әркімнің ой сонарына әдейі бастаған із-сауал іспетті...

Шығармашылықтың ыстық-суығын жан дүниесімен сезіне білетін қалам иесіне де тигізер ықпалы мен әсерінің мол екенін байқағандаймыз. Пікіріміздің дәлелді куәсі – қойын дәптердегі ой тамшылары. Өз кәсібіне мейлінше ынтық, мейлінше адал Жақаудың сөз киесін дәріптеудегі ыждағаттылығы, сөз саптауды жеберлігі мен ой кестелеудегі ұтқырлығы әр жылдары «Ойдау» тәл-айдары аясында жарияланып жүрген мөлтек маржан-сөздерден, інжу-тіркестерден анық көресіз. Сөзді сөздердің сыңарына, қанатты ой ұшқындарына құлақ түріңізі: «Данқа дақ түспейді», «Бүгінгінің адамы өзіне де сенбейді, сөзіне де сенбейді, сөзінің соңындағы мөріне ғана сенеді», «Қорғамаса ең азар, қолдамаса ең азар», «Тарихшылар тарихын боюшысы ғана», «Кішілік таньтудан кісілік басталады», «Шынайы талант сүйсінтпей қоймайды», «Күн мен түн секілді өмірде ақыл мен айла да орын алмастырып тұрады», «Демократия – шындықты

сөбидің алғашқы мұны. Демек, өнерге еншілесіпін дейтін пенденің көкейіне алғаш қонақтайтын нәрсесі – аның ақ сүтімен кіретін қасиет. Сабақтап ашық көрсетудегі қаламгердің өзіндік тұжырымы кімді болсын қызықтырады. «Бас-аяғы жиырма бір сауал... Иә, ақылман ақын, данағой данышпан ұлы Абай өзінің қырықыншы қара сөзінде баршаға бағытшап осыншама жұмбағы терең жан сауалын ақ қағаз бетіне түсіріпті. Оққан сайын сауалдың да сауабынан дәмелі дауалы көңілге ой келеді: «Ұлы данышпанның осылай толғап, осыншама шырығуына от тастаған қандай ой, қандай күй болды екен?..»

Зинһар, сендерден бір сұрайын деп жүрген ісім бар, – деп бастайды. Сөзінің ләмінен назарын саған тіктеп сынай қарау сезіледі, ойлы қабақтан кәні өз ой-жауабыңды айтып көрші дегендей емеурін талабы ерен естіліп, еріксіз ес жияды. Санаң селт етіп, ұстаз алдындағы шәкірттің басында болатын бір қорғалқ сезім болып қарып өтеді. Артына ұлы ақынның менің жауабыма да, сенің жауабыма да зәру еместігі шымышмап жетеге жетеді де, жүрек орнына түседі екен.

Алтығынды басып, сабырға суйнғаннан кейін санада пайда болар санылаудан түскен сауле ұлы ақынның сауалдарының әркімге сын екенін сездіргендей болады. «Ботшағар, тірлің – алда, тырбанар қаракетің – жолда. Қазақ болсаң осы сауалдарыма құлақ асып, көңіл қойып көрші бір... Бәлкім, сонда сен өзіңді-өзін танырсың? Сабақ болар сауатты іске бел байларсың?» – деп қарекеттір-тірліктің сонында жүргендердің кіреуке тартқан көркіреттерінің кезін ашап болған әрекеті ме екен? Ұлы ақын сауалы бізден – қазақтан, басқа не күтеді? Әрине ой! Тек ой ғана күтеді!

Бұл сауалдар – адамдық сезімді, сана әрекетінді ояту үшін әркімнің ой сонарына әдейі бастаған із-сауал іспетті...

Шығармашылықтың ыстық-суығын жан дүниесімен сезіне білетін қалам иесіне де тигізер ықпалы мен әсерінің мол екенін байқағандаймыз. Пікіріміздің дәлелді куәсі – қойын дәптердегі ой тамшылары. Өз кәсібіне мейлінше ынтық, мейлінше адал Жақаудың сөз киесін дәріптеудегі ыждағаттылығы, сөз саптауды жеберлігі мен ой кестелеудегі ұтқырлығы әр жылдары «Ойдау» тәл-айдары аясында жарияланып жүрген мөлтек маржан-сөздерден, інжу-тіркестерден анық көресіз. Сөзді сөздердің сыңарына, қанатты ой ұшқындарына құлақ түріңізі: «Данқа дақ түспейді», «Бүгінгінің адамы өзіне де сенбейді, сөзіне де сенбейді, сөзінің соңындағы мөріне ғана сенеді», «Қорғамаса ең азар, қолдамаса ең азар», «Тарихшылар тарихын боюшысы ғана», «Кішілік таньтудан кісілік басталады», «Шынайы талант сүйсінтпей қоймайды», «Күн мен түн секілді өмірде ақыл мен айла да орын алмастырып тұрады», «Демократия – шындықты

ойлады. Бөлімдердегі жігіттермен іштей бөйгеге түскендей тынымсыз бұрқыратып жазды, төгілтіп жазды. Үшінші курста жүргенде-ақ «Бөгөнауыл балалары» атты тырнақалды кітабын шығарған жас талант сақа журналистермен ыяқ тіресе қалам тербеп, айшықты қолтаңбасын көрсетті. Секретариатта отырып қалмай түрлі-түрлі бөлімдерде тер текті. Қаламының желі бар қәгілз журналистің таным-білігі, қабілет-қарымы, сөз саралауы оның жазғанынан ап-анық сезіліп тұрса керек. Жалаң баяндаудан гөрі көркем ойға, керекті суретке, нанымды штрихқа үйлесімді ұштастыруды нысаналы мақсаты санайтын Жақаудың сол кездегі очерктері жөнінде ерекше үкілеп айтқан жөн. Шебер тілмен жазылған очерктерінің қай-қайсысы да көркем туындыдай әдемі әсерге бөлейді.

Журналист Жақау Дәуренбеков есімінің өз оқырмандары жалында жатталып қалуына себепші болған кесек-кесек проблемалық мақалалар мен сын материалдардың тақырыптары тізбелеуді, мазмұнын жаңғыртуды орынсыз көріп отырмын. Бұдан отыз жыл бұрын, яғни журналистиканың қол-аяғы бірдей металын тасталған, қызыл цензураның «қырағы» кезеңінің дүрлідеп тұрғанында ақтаңдақтар ақиқатын өзінше аршуға ұмытылып қарымды қаламгер толғақты да, өткір тақырыптарға қалам тербеуден еш жалқатпады. «Сарғайған диплом, сылқым жігіттер», «Білім дегені неге төмен?» деп газет бетінде жар салды. Заманында Оқу министрлігін аяғынан тік тұрғызған осындай өзекжарды өткір материалдар қатарына тағдыры қызық адамдар өмірбаянына үйілген танымдық очерктер мен фибратты өңгімелерге ұласты. Соның ішінде кезінде республикаға ұшыраған, аты да заты да ұмытылған комсомол жетекшілері, белгілі қайраткерлерімізді тірітіп, жиырма-отыз жылдан отырып келген құғын-сүргін зобаланың көзі тірі кәуерлерінің көкірегінде шемеп боп жатқан көмбе-сырларын атқаруға ұмтылды. Жақаудың шетін тақырыптағы деректі очерк-портреттері мен эсселері жастар газетінің оралымдылығы мен өткірлігін көтере түскені айдай анық.

Газеттің кай бөлімін басқарса да тақырыбы тасқайрақтай жапың-жапың жіберіп, әрі мен нәрің жарқартып ашып, шапандығын мен шалымдылығы өзгелерді орап кетіп жататын Жақаудың жазғандары сарғайып газет бетінде қатталып қалайы, кітап болып жарық көріп жатты. Өміршең туындылардың басын біріктірген «№ 28 комсомол билеті», «Шұғыла шақ», «Ауылым – алтын иелерін марапаттап, олардан көз жазып қалма. Алпыс үшінші жылы екеуміз де пионер газетінің шағын кітапханасын жеңіп алдық. Үлге келісіп алғандай бір-бірімізді құттықтап, мен Аралға, ол Балқашқа сәлем хат жолдадық. Осылайша бір-бірімізді өмірі көрмеген бізді табыстырған көгершін хаттар үзілген жоқ. Қайта жылдарды жалғап, шалғай шақырымдарды жақындатып, кейінірек қасиетті де киелі шаңырақ – «Лениншіл жастар» (қазіргі «Жас Алаш» газеті) қауыштырды.

Марқұм Соқен – Сейдахмет Бердіқұлов «екі юнокорым – екі қанатым мені» деуші еді үнемі мерейленіп. Мектебі бөлек Сейдаған редакция табалдырығын тұңғыш аттаған жас журналистердің денін газет штабы – секретариат көрігінде шындап алатын. Сөйтін Жақау екеуміз «Ленжаста» жарыса маекет сөздық. «Макеет те – өнер». Сәкеннің темирқазық қағидасы қиялымызды бұрыңғыдан бетер ұқпай түсті. Секретариат қызметіне құлшына кірісіп кеткен Жақау қаламының қарымын байқатуды

кейіпкер бейнесін ашудағы, оқиға желісін шымыр өрбітудегі жазушы ізденісі назар аудартады. Әсіресе, ол әркілді образдардың жан-дүниесін мейлінше ашып көрсету үшін оларды белгілі бір іс-қимыл ұстаюға, әрекет сәтінде тұлғалап қана қоймай, ішкі ірімдеріне зер салдырады. Осы орайда табиғат көріністері мен адам бойынан ұшырасар қасиеттерін ұтқыр деталдыр, шырайлы штрихтар суреткерлікпен әдіптейді. Кейіпкерінің қуанышы мен күйзелісін, характерлер қаттығысы мен түрлі көңіл-күй ауанын шеберлікпен бейнелеп, кескіндей білетін жазушы өз оқырманын ойға шалдырады. Оқиғалардың логикалық дамуы, сюжеттік шиеленістің еліктіре баурауы, тосын шешімдермен түйінделуі өзара сабақтаса келіп, кейіпкер мінезімен, іс-әрекетімен жылдамса өріліп, ортаның табиғи болмасын қаз-қалында беруі шығарманың көркемдік бояуының негізгі бастаулары іспетті. Балалар әлемінің шынайылығы алдымен балалардың өз саптауынан, олардың өзіндік сөз мөнерінен байқалатынын ескерер болсақ, Жақаудың өз кейіпкерлерінің мінез-құлқының диалогтармен ашудағы ұмтылғысы эмес көңілден шығып жатады. Кітабылған адам, өскіндердің өздеріне қана тән сөйлейтін қарапайым ауыл балаларының бейнесі көз алдында көрнеуіп тұрып алады. Ілкі сөз олармен бірге араласып кеткендейсің. Бұл – жазушы шеберлігі. Диалогтарды шиеленіскен оқиғалардың кілгі ретінде ұтымды пайдаланады. Мәселен, «Соғыз ойыны» хикаятының басты кейіпкерлері саналатын «Үшкөмір» ауылының үрпекбастары Ертап, Алтай, Бақай-Тыран соғыстан тасаланып жүрген Қашқанның басынан өткендерін естіп-білгенде тосыннан түсініп ойна түседі. Үн-түңсіз бір шешімге бәтуаласқандай, таң атырып, құп батырып жүрген соғыс ойының екінші рет қайталап ойнамауға келіседі. Бұдан ондаған жыл бұрын байғе алған жазушының осы психологиялық повесінің тақырыбы кеңестік заманның көріне ұшырап, «Саяқ» деген атпен жарық көрген еді. Жақаудың «Соңғы вагон» повесі де сұралып соғыс жанғырығын көз алдына әкеледі. Тебіренерлік, толғандырылшық туынды.

Жақаудың қаламы дүниеге әкелген «Алғашқы сабақ», «Саяқ», «Бір нәзік сөз», «Күн уысы» аталатын кітаптарына енген әлемелер мен повестердің қай-қайсысы да назар аудартады. Өмірдің өзін ойып алынағандай әсерге бөлейтін көркем шығармалар ірілі-усақты тақырыптарына қарамастан келеді ой сарптауымен дараланады. Оның кез келген шығармасының артықшылығы – кестелі де, шұрайлы тілінде. Шытырман оқиғаларға толы туындыларды бас көтермей бір дерледі оқып шығасын. Әлемі сезімге орынды, өзгеше күй кешесін. Өмірге інкөр, келешекке құштар жандардың тіршілік-тынанына қызығары да сөзсіз. Адамгершілікке, ізгілікке үнедітін дүниелердегі замандастар бейнесі, олардың рухани болмыстар мен әрқайсысы тән мінез-құлқытарын жан-жақты ашып көрсетудегі жазушы ізденісі, қаламгер көзқарасы айқын да ашық. Қуаныштысы да осы.

Қолына қалам ұстағандардың көпшілігіне ортақ тағы бір мүмкіндік Жақаудың шығармашылық әлемін байыта түскендей. Ол – драматургия жанры. Өзінің қабілетін осынау қын жанрда сынап көрген қаламгер қуыршақ театрының репертуарына арнап «Тәтей бала және оның достары» дейтін драмалық шығармасын жазса, сексен алтыншы жылғы желтоқсан оқиғасын арқау еткен саяси драмасы «Мұз үстіндегі алау» аталады. Бұл екі туынды да уақытында Мәдениет министрлігінің театр репертуары жөніндегі басқарманың арнаулы

...
 ...
 ...